

Martina Mareková, 16 rokov, Nová Dubnica

Čo hýbe (mojím) svetom

Sedela som v lavici za tebou a znova si sa ani neunúval všimnúť si moju prítomnosť, hoci tu sedím už takmer dva roky. Letmo som po tebe hodila očkom popri tom, ako som prechádzala prstami po displayi mobilu a tvárila sa, že som až príliš zaneprázdnená písaním si s niekým. Keď sa tak na teba pozerám (nie že by som to nerobila celé dni), ani neviem, prečo sa mi tak páčiš. Už od siedmej triedy, kedy si mi robil spolupracovníka na laboratórnych prácach. Tvoje hnedé vlasy sa vôbec nezmenili. Dobré, občas si zmenil strih, aby si ladil s trendom, ale ináč vôbec. Ani tie zelené khaki oči. Možno si podrástol, zhrubol ti hlas a...

„Erika,“ zakričal Maťo na spolužiačku v minisukni. Tá sa otočila a spýtavým pohľadom si ho premerala. Čakala, čo sa z neho dostane von tentokrát. Keď si Maťo všimol, že má jej plnú pozornosť a zároveň aj plnú pozornosť triedy, započítajúc aj tú moju, zvolal: „Taká krátka suknička, že by si ju ani nemusela mať.“ Moji spolužiaci sa jednohlasne zachechtali, Erika očervenela a Maťovi ukázala vztýčený prostredník. Maťo na to nezareagoval, lebo si vychutnával pocit, že je kráľom akejsi zvrátenej „komédie“. O chvíľu sa všetci vrátili k svojim rozrobeným činnostiam, ale chalani ešte stále Maťa pochvalne búchali po chrbte, akoby vraveli: „Dobre ty.“

No a takto mi lámeš srdce, už odkedy som zistila, že sa mi páčiš a odkedy naisto viem, že ja sa nepáčim tebe. V živote si sa neotočil za mnou, iba keď si potreboval opísať poznámky či úlohu. Robíš zo seba úplného primitíva len preto, aby si zafrajeril.

Zazvonilo na hodinu, no hluk v triede to nezastavilo. Všetci sa rozliezli do svojich lavíc a aj na diaľku po sebe väčšmi začali prekrikovať jeden druhého. Samozrejme – ako sa dalo očakávať – len čo vošla do triedy učiteľka, začala po nás vrieskať, ako sa nevieme „vpratať do kože“ a že kvôli tým nevychovaným trpí celá trieda. Maťa to nezaujímalo, na tvári mal ten jeho večný salamistický úškrn, arogantne sa hojdal na stoličke a veselo si prezeral sociálne siete. Samozrejme, až dokým...

„Otvorte si zošity, nadpis: Rozmnožovanie cicavcov,“ zavelila ešte stále rozhorčená učiteľka. Už len pri nadpise to začalo. Po triede sa rozliehal odrazu šum, šepkanie, chichot. Vtedy sa Matej znova chytil príležitosti na nejakú „vtipnú“ poznámku a nahlas povedal: „Kaja, Erika, Sandra, po škole vám dám z tohto aj prax, ak by bol záujem,“ poslal dievčatám ironické vzdušné bošteký a ony na to reagovali len prevracaním očí. Zvykli si na jeho nevhodné poznámky. Hodinu čo hodinu, prestávku čo prestávku, musel stále niečo komentovať a do čoho zabrdáť. A mňa? Mňa to vždy rovnako zabolelo pri srdci. Žiarlila som ako pes, a to si ledva ovládal moje meno.

Počas hodiny Matej utrášil pri každej príležitosti ešte zopár takýchto poznámok, dievčatá to znova ignorovali alebo ho drsne odbili, na čo on sa mi ešte slizkejšie podliezal. Keby ho nepoznám, narovinu poviem, že je to maximálny úchyl. Ale ja ho poznám a viem, že je spoľahlivý, milý a citlivý.

Opäť som zabodávala pohľad do tvojej tmavozelenej kapucne a zrazu si sa otočil. V mihu letu som sklonila zrak a tvárila sa, že som ťa ani nespozorovala, lebo si píšem poznámky. „Čauko,

žičneš mi gumu?“ oprel sa laktami o lavicu. Zdvihla som zrak a pozrela sa mu do zelených očí. Jedna veta. Jedna krátka veta a mne sa rozbúšilo srdce, obliat ma studený pot, potili sa mi ruky a keby ma neprerušili chalani, asi by som sa zakoktala. „Dúfam, že na gumovanie, Maťko,“ ozval sa Roman zo zadnej lavice a šťuchal Igora do rebier medzi tým, ako sa obaja uchechtávali a strhávali pozornosť všetkých na nás dvoch. Cítila som, ako sa na mňa všetci pozerajú. Bola som dvakrát taká nervózna, nevedela som ako reagovať, mala som chuť Romana nejako odbiť a dobre ho zotrieť, no nezišlo mi nič na um a Matej bol teda rýchlejší. „Ty tam drž hubu, jasné? Lebo ti jednu prikúrim,“ pohrozil mu rukou, vyzeral vážne, ale napokon sa aj on, aj Roman zasmiali. Potom Matej opäť pozrel na mňa a čakal na odpoveď.

„Hej,“ odsekla som, rýchlo som siahla po peračníku a hľadala som gumu. A potom som prešla do tašky. Do prednej priehradky, zadnej, strednej najväčšej a začala som zmätkovať. Gumu som nemala.

Vynorila som sa spod lavice a musela som vyzerat' naozaj ako nejaká hysterická troska, lebo si mi daroval vcelku nepekny začudovaný sa pohľad. „Nemám, prepáč,“ zvesila som hlavu, lebo som už nenabrala odvahu pozrieť sa ti znova do očí.

„Pohodka,“ mávol si rukou.

„Na,“ v lavici za mnou sa vynorila Vikinina ruka, podala mu gumu. Keby sme boli vo filme, zaznamenala by som okamih, kedy sa vaše prsty dotkli a ty si na ňu mrkol, premeral si si ju pohľadom, akoby si sa zahryzol do pery a poďakoval si. „V pohodke,“ nízka blondína s dlhými vlasmi len mávla rukou a jemne sa začervenala. Samozrejme, znela a pôsobila extrémne ležérne, akoby sa nič nedialo, ale ja dobre viem, že sa jej páčiš. Viem to, pretože Erika to povedala na obede.

Potom si sa otočil. Písal si ďalej. Už si sa za ten deň neotočil, iba jemne, keď si hodil Vikine gumu naspäť.

Načo by si sa aj otáčal, keď Viki ťa zaujímala len maximálne okrajovo ako doplnok v triede a odomňa si už nič nechcel. Keby sme na matike, označila by som sa ako trápna podmnožina tejto triedy. Vieš ty vôbec, čo to je podmnožina? Lebo ak príde na matematiku, zase len otrepávaš tie isté vtipy v zmysle: „Dva plus dva rovná sa šesťdesiatdeväť, že, mici?“ a pozrieš sa na Eriku. Ani neviem, prečo ju tak riešiš. Podľa mňa nie je pekná. Je len veľmi umelá.

Nosí obrovské výstrihy, do ktorých napchá svoje minimálne poprsie, vopchané do najmenej push-upky, akú zohnala. Pery si snaží (naozaj iba snaží) opticky zväčšiť ceruzkou, robí si až príliš výrazné linky a kontúrovanie. Aj v decembri je schopná obuť si šteklu a minisukňu, aby mohla počúvať tvoje narážky a potom sa tváriť, ako ťa má na háku. Keby si vedel, ako jej lichotíš, bolo by ti znej rovnako zle, ako mne?

Keď zazvonilo na koniec školského dňa, všetci sa zdvihli a začali sa baliť. Roman s Igorom pristúpili k Matejovej lavici a začali sa rozprávať o nejakej párty, ktorá bude cez víkend. Gestikulovali až tak moc, že som bola prekvapená, že sa navzájom od tej radosti neoplňujú. Hustili by do Maťka ďalej, keby ich gestom nezastavil a neupozornil ich na Kajku, ktorá si

v predklone balila veci do tašky. Roman na to zareagoval zapískaním, ktoré si Kaja všimla a rýchlo sa narovнала. „Aby si sa neposral,“ zaštekala po ňom. Matej len s úškrnom ďalej balil knihy.

Keď sme vychádzali z triedy, Erika na teba čakala. Zaregistroval si ju a pleskol ju po zadku: „No čo, moja?“ Opäť ma bolestivo pichlo pri srdci. Vďaka Bohu, že si šiel za mnou aj s celou partiou, lebo keby som to videla, ostalo by mi ešte dlho zle. Snažila som sa zachytiť Erikinu reakciu, nejaký ster alebo to, ako ti vynadá do úchylov, no tentokrát si to zrejme nechala ľúbiť. Také tie baby sú. Tvária sa, ako im to vadí, no pritom sú také lacné, že to majú za maximálne lichôtky.

Až o deň neskôr som vás videla spolu vonku. Objímať sa, hoci ty si skôr objímal jej zadok ako ju. Vtedy sa mi do očí natlačili slzy, priznávam, no dúfam, že raz, keď skončíme strednú a budeme mať stretávku, rodiny a deti, s úsmevom ti poviem ako si kedysi hýbal mojím svetom, kým sex hýbal tým tvojim. A ty sa len zasmieješ a povieš si aká bujará puberta bola.